

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/33/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415010227
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Blažová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1415010227.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Magdalény Blažovej a sudcov JUDr. Ivety Zelenayovej a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci obžalovaného Z. D., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku samosudkyne Okresného súdu Bratislava IV z 30.11.2015 sp. zn. 2T 80/2015, na verejnom zasadnutí konanom 11. mája 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Z. D., nar. XX.X.XXXX v P. sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom samosudkyne Okresného súdu Bratislava IV z 30.11.2015 sp. zn. 2T 80/2015 bol obžalovaný Z. D. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu syna B. D., nar. XX.XX.XXXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine a deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 25 P 29/2011 zo dňa 21. septembra 2011, právoplatný dňa 04. októbra 2011, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna B. sumou 250,- euro mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky Mgr. W. D., nar. XX.XX.XXXX, počínajúc dňom 1. september 2011 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 13P/42/2012, zo dňa 11. októbra 2012, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu syna B. sumou 250,-euro mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky A. W. D., nar. XX.XX.XXXX, počínajúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku - t.j. od 17. decembra 2012 si túto zákonnú povinnosť riadne neplní od 01. septembra 2011 do vyhlásenia rozsudku - 30. novembra 2015, s výnimkou súm, ktorými na výživu syna sčasti prispel, a to v mesiaci september 2011 150,-euro, v mesiaci október 2011 sumou 250,-euro, v mesiaci december 2011 sumou 200,-euro, v mesiaci január 2012 sumou 100,-euro, v mesiaci február 2012 sumou 100,-euro, v mesiaci marec 2012 sumou 200,-euro, v mesiaci apríl 2012 sumou 100,-euro, v mesiaci jún 2012 sumou 200,-euro, v mesiaci júl 2012 sumou 100,-euro, v mesiaci august 2012 sumou 400,-euro, v mesiaci september 2012 sumou 200,-euro, v mesiaci október 2012 sumou 100,-euro, v mesiaci december 2012 sumou 400,-euro, v mesiaci január 2013 sumou 150,-euro, v mesiaci marec 2013 sumou 250,-euro, v mesiaci jún 2013 sumou 400,-euro, v mesiaci júl 2013 sumou 400,-euro, v mesiaci august 2013 sumou 200,-euro, v mesiaci november 2013 sumou 100,-euro, v mesiaci december 2014 sumou 100,-euro, v mesiaci január 2015 sumou 100,-euro, v mesiaci apríl 2015 sumou 200,-euro, v mesiaci máj 2015 sumou 200,-euro a 3600,-euro, v mesiaci jún 2015 sumou 250,-euro, dňa 09. júla 2015 sumou 250,-euro, dňa 05. augusta 2015 sumou 250,-euro, dňa 15. septembra 2015 sumou 250,-euro, dňa 25. októbra 2015 sumou 250,-euro, dňa 29.11.2015 sumu v celkovej výške 250,-euro v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh vo výške 3050,-euro, pričom v tomto období bol živnostníkom, na úrade práce nebol evidovaný ako nezamestnaný, dávky v hmotnej núdzi nepoberal.

Za tento prečin okresný súd obžalovaného podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, Tr. zák. odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a uložil mu probačný dohľad nad jeho správaním s určením skúšobnej doby vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. okresný súd obžalovanému prikázal zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné k rukám Mgr. W. D. vo výške 3050,- eur (tritisícpäťdesiat eur).

Podľa § 73 ods. 4 Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie zamerané na liečbu gambleringu (hazardných hier) ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný a to priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Bratislava IV 30.11.2015. Zhlásené odvolanie obžalovaný odôvodnil písomným podaním doručeným okresnému súdu 04.02.2016. Uviedol v ňom, že A.. D. sa k výške údajného dlhu na výživnom za rozhodné obdobie vyjadrila v rôznych konaniach odlišne napriek tomu, že tvrdí, že si o dlhu vedie presné záznamy. Pri porovnaní jej jednotlivých výpovedí, nie je možné prehliadnuť, že rozdiely v údajoch o dlhu, sú k tomu istému dňu v stovkách až tisícoch eur. Zastáva názor, že výška zameškaného výživného nebola správne zistená. Poukázal na tvrdenie A.. W. D. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12.07.2012 pred Okresným súdom Bratislava IV v konaní pod sp. zn. 13P/42/2012, kde A.. W. D. uviedla, že výživné platí, hoci s omeškaním a žiadny dlh na výživnom ku dňu 12.07.2012 nemal. Ku dňu 15.09.2013 A.. Kiselová vyčíslila dlh na zameškanom výživnom a na energiách na sumu 1150,-eur. Z oznámenia o výške dlhu, ktoré mu jeho exmanželka lepila na dvere vyplýva, že ňou vyčíslená suma zahŕňala aj dlh za energie. Výška oznamovaného dlhu je napriek tomu markantne nižšia, než suma, ktorú A.. W. D. uviedla orgánom činným v trestnom konaní. Skutočnosť, že peniaze odovzdával deťom potvrdili aj jeho synovia. Daniel D. XX.XX.XXXX vypovedal, že v roku 2013 mu odovzdal sumu 300,-eur, ktorú on chápal ako vreckové a ako výživné dostal sumu minimálne 500-eur. Dňa 30.09.2015 uviedol, že otec, teda on, mu dal peniaze a nepýtal si potvrdenie. Dňa 09.04.2015 vypovedal, že otec odovzdal mame občas rôznu sumu peňazí po ňom alebo po bratovi. O aké presné sumy išlo, si presne nepamätal. Mgr. W. D. dňa 30.09.2015 uviedla, že je pravdou, že obžalovaný dával deťom v žalovanom období rovnakú sumu peňazí. Napriek tomu, tieto sumy nie sú zohľadnené v rozsudku. Okresný súd pochybil, keď ustálil výšku zameškaného výživného výlučne na základe tvrdení A.. D. na priek tomu, že syn Daniel aj Z. potvrdili preberanie aj iných splátok výživného než tie, ktoré uviedla jeho exmanželka v trestnom oznámení. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodil, pričom poukázal aj na okolnosť, že trest, ktorý mu bol uložený považuje za neprimerane prísny.

K odvolaniu obžalovaného sa okresný prokurátor písomne nevyjadril a k tomuto sa nevyjadrila ani Mgr. W. D..

Krajský súd na podklade odvolania obžalovaného Pavla D. preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 293 ods. 5 Tr. por. verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za splnenia podmienok uvedených v § 292 ods. 5 Tr. por.

Podľa § 293 ods. 6 Tr. por. verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak je obvinený vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov.

Podľa § 293 ods. 8 Tr. por. ak obvinený hodnoverným spôsobom ospravedlní svoju neúčast' na verejnom zasadnutí a súčasne písomne požiada súd, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo za jeho prítomnosti, súd odročí verejné zasadnutie a určí deň, čas, a miesto ďalšieho verejného zasadnutia.

Podľa § 120 ods. 2 Tr. por. v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu, alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odvolací súd nariadil verejné zasadnutie dňa 24.03.2016 na 13.04.2016 o 09.45 hod. Obžalovaný bol predvolaný na verejné zasadnutie s tým, že v tomto bol upozornený v zmysle ustanovenia § 120 ods. 2 Tr. por. Na uvedené verejné zasadnutie sa obžalovaný nedostavil. Písomne sa ospravedlnil dňa 12.04.2016 s tým, že je práceneschopný, verejného zasadnutia sa nemôže zúčastniť a k ospravedlneniu priložil aj fotokópiu dočasnej pracovnej neschopnosti vystavenú 11.04.2016. Z uvedeného dôvodu bolo verejné zasadnutie odročené na deň 11.05.2016, pričom obžalovaný prevzal predvolanie na verejné zasadnutie dňa 21.04.2016 a bol vyzvaný, aby predložil lekársku správu, ktorá mu neumožňuje zúčastniť sa verejného zasadnutia z dôvodu ohrozenia jeho života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Obžalovaný pripisom z 10.05.2016 ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom verejnom zasadnutí, súčasne žiadal, o vykonanie verejného zasadnutia v jeho prítomnosti a k ospravedlneniu pripojil len výmenný list z 10.05.2016 z ktorého vyplývalo oznámenie všeobecnej lekárky A. D., že obžalovaný je práceneschopný od 10.05.2016 do 15.05.2016. Odvolací súd následne vyhlásil, že verejné zasadnutie bude vykonané v neprítomnosti obžalovaného.

Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že pre vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného boli splnené zákonné podmienky uvedené v ustanovení § 293 ods. 5 Tr. por. Obžalovaný bol o verejnom zasadnutí riadne a včas upovedomený 21.04.2016, pričom svoju neúčast' riadne a včas neospravedlnil. Za riadne ospravedlnenie nemožno označiť oznámenie obžalovaného, že sa pre chorobu nemôže zúčastniť verejného zasadnutia, keďže ku svojmu ospravedlneniu nepripojil žiadnu lekársku správu a pripojil len výmenný poukaz. Je preto potrebné konštatovať, že nebolo preukázané, že obžalovaný nebol schopný sa dostaviť na verejné zasadnutie odvolacieho súdu. K tomu, aby bolo možné považovať ospravedlnenie obžalovaného za riadne, muselo by toto obsahovať dostatočný podklad pre záver, že zdravotný stav skutočne znemožňuje obžalovanému účasť na nariadenom úkone, t.j. v posudzovanom prípade účasť na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu. Ani samotné predloženie výmenného listu, nemôže byť dostatočným podkladom pre odročenie verejného zasadnutia, pretože z tohto nie je zjavný charakter ochorenia a spôsob liečby, ani druh a rozsah obmedzenia, ktoré z prípadného ochorenia alebo z liečby pre konkrétnu osobu vyplývajú a nie je v ňom uvedená ani diagnóza ochorenia, resp. jej štatistické označenie. V danom prípade odvolací súd urobil záver, že prítomnosť obžalovaného na verejnom zasadnutí o odvolaní nie je nevyhnutná a že zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku možno v súlade s požiadavkou ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmať bez prítomnosti obžalovaného. Pokiaľ teda odvolací súd k žiadosti obžalovaného o odročenie verejného zasadnutia dňa 13.04.2016 vyhovel, opakovane ho poučil o predloženie lekárskej správy a tento výzve nevyhovel bolo možné vykonať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti.

Pokiaľ ide o výrok o vine je potrebné uviesť, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por. najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Tr. por. práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Tr. por. voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Tr. por., i rovnosti strán - § 2 ods. 14 Tr. por.

Skutkové zistenia a závery ohľadne spôsobu spáchania súdeného skutku si krajský súd v celom rozsahu osvojil a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v tomto smere odkazuje.

V odôvodnení napadnutého rozsudku, týkajúce sa o výroku o vine okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz priamych dôkazov, z ktorých možno vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok takým konaním ako je opísané vo výrokovej časti tohto rozsudku. Pokiaľ ide o obhajobné námietky obžalovaného, že výška dlhu na výživnom nebola správne ustálená a že

Mgr. W. D. vypovedala rozdielne v civilnom konaní a v trestnom konaní, pričom v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/42/2012 - na hlavnom pojednávaní konanom 12.07.2012 mala uviesť, že obžalovaný nemá na výživnom dlh, toto nie je pravdivé, keďže na č.l. 45 pripojeného spisu je zrejmé, že táto uviedla, že dlh obžalovaného na výživnom na syna Daniela ku dňu 12.07.2012 predstavuje výšku 750,-eur. Pokiaľ ide o ďalšie obhajobné tvrdenia obžalovaného, že výživné na syna B. si plnil riadne a včas, čo on sám potvrdzuje, je potrebné poukázať na výpoveď citovaného svedka, ktorý uviedol, že obžalovanému dával potvrdenia o tom, kedy a akú čiastku na výživnom mu tento zaplatil. Citovaný svedok upresnil, že obžalovaný je závislý na hazardných hrách, čo sa prejavilo dlhmi a správaním voči rodine, o ktorú sa otec - obžalovaný prestal zaujímať. Nepoprel, že otec mu zabezpečil majetok, ktorý využíva, avšak tento majetok nemohol ani on ani jeho rodina nijakým spôsobom len zhodnotiť. Má vedomosť aj o tom, že matka otcovi lepila na dvere papiere s aktuálnym dlhom na výživnom, pričom tento mohol zahŕňať aj na dlh na energiách.

Vzhľadom na okolnosť, že obžalovaný nepredložil žiaden dôkaz na preukázanie pravdivosti svojho tvrdenia o zaplatení dlžného výživného, považoval jeho námietky uvedené v odvolaní za právne irelevantné.

Okresný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne vysporiadal s otázkou možnosti platenia výživného zo strany obžalovaného na svojho syna B..

Obhajobné tvrdenia obžalovaného, že jeho príjem je nízky navyše čiastočne zaťažovaný exekúciou ho nezbavuje povinnosti plnenia zákonnej vyživovacej povinnosti. Tejto by sa obžalovaný zbavil iba v prípade, že by bolo nepochybne preukázané, že príjem obžalovaného spolu so všetkými finančnými prostriedkami a majetkovými hodnotami, ktoré má k dispozícii nepostačuje ani na úhradu jeho základných životných potrieb a teda mu objektívne neostanú žiadne finančné prostriedky na platenie výživného, čo však súd prvého stupňa z predložených dôkazov a zo skutočností z nich vyplývajúcich nevyvodil.

Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v napadnutom rozsudku a o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje.

Súd prvého stupňa správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného Z. D., keď uznal obžalovaného za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák.

Pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého podmieneného trestu odňatia slobody, vrátane uloženia povinnosti v zmysle § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák., t.j. zaplatiť v skúšobnej dobe dlh alebo zameškané výživné.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Nepochybil okresný súd, keď nezhliadol žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť a preto za situácie, keď pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bol v pomere 0:0, bolo možné ukladať obžalovanému trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby od 1 až 5 rokov. Trest odňatia slobody uložený pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 18 mesiacov nemožno považovať za trest neprimerane prísny. Takto uložený trest odňatia slobody vymeraný pri dolnej hranici trestnej sadzby vychádzal zo zásad ukladania trestov v zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. a zahŕňal tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadroval morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

V súlade s ustanovením § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovanému trest odňatia slobody podmienenčne odložený na skúšobnú dobu jedného roka za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obžalovaného. Rovnako uložená povinnosť obžalovanému, aby zaplatil v skúšobnej dobe zameškané výživné, zodpovedá stavu veci a zákonu. Rovnako tak aj výrok v zmysle § 73 ods. 4 Tr. zák. o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia

zameraného na liečbu gambleringu (hazardných hier) ambulantnou formou zodpovedá zákonu, keďže u obžalovaného bola preukázaná kompletná somatopsychická závislosť od hracích automatov.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadny dôvod pre zmenu prvostupňového rozsudku, odvolanie obžalovaného Z. Kiselu ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.